

MUSIKALEN: VI HÖR IHOP

Handlar om att vad spridande av glädje, omtänksamhet och värme kan ge. En amma är ledsen. Hennes son gör henne glad. De går till affären där affärsbiträdet är nedstämd. Mamman gör henne glad och hon gör i sin tur en brödbilschaufför glad. Detta leder till att chauffören hjälper en doktor med motorstopp till sjukhuset för att akut operation vilken lyckas. Genom att glädje sprids blir vi tillmötesgående och hjälper gärna. "Allt vad ni vill att andra ska göra för er, skall ni göra för dem".

Gjord i april 1992 som ett tävlingsbidrag för musikaltävlingen i Svenska kyrkan för jubelåret 1993. Temat och texterna är hämtat från boken "Lokmänniskor" av Marianne Lindros och övriga texter är av Karl-Gunnar Svensson.

Personer:

Peter och hans mamma, tant Ulla, brödutkörare Gunnar, läkaren, sjuksköterskan och fam. Nilsson

INLEDNING

Scenen är ett kök där berättaren står framför eller lite vid sidan av. Berättaren finns sedan med hela tiden, lite vid sidan av varje scen.

Berättaren: Vi hör alla ihop på något sätt. Men för att upptäcka det och finna glädje i det behövs det lokmänniskor. Och vad en lokmänniska är kommer vi nu att presentera för er och visa att vi hör ihop och att vi blir förda ihop på ett sätt som det gäller för oss att ta vara på.

Ett lok kan dra en lång rad tunga vagnar efter sig
och människor kan vara såsom lok.
Lok-människor drar många andra människor med sig
åt ett underbart och rätt och roligt håll.

Lok-människor är människor som sprider glädjens ton
och får människor att dra sig till varann.
För vi hör alla samman bara nån för oss ihop
genom glädje, genom kärlek, genom sång.

Den här berättelsen handlar om när Peter blev en lok-människa.
Och det började denna dag i köket när Peter märkte att hans mamma var ledsen.

SCEN 1...I KÖKET

Mamman står vid spisen i köket och lagar mat. Peter sitter vid bordet och ser på henne.

Mamman: Ännu en dag av vardagsbestyr, av matlagning, städning och tvätt.
Ännu en alldeles helt vanlig varje-dags-dag.
Ännu en dag då ingenting hänt, då allting känns jobbigt och tungt.
Ännu en alldeles helt vanlig varje-dags-dag.

Än är mitt liv ett helt vanligt liv, ett ganska så händelselöst.
Denna dag känns som en tung vanlig varje-dags-dag.
Tråkig och trött är jag för andra och tråkig och trött för mig själv.
Denna, en alldeles helt vanlig varje-dags-dag.

Peter: Min mamma är så ledsen vad skall jag göra åt det?
Nånting finns det väl att göra henne glad!
O snälla Gud Du kan väl göra mamma glad igen.
Snälla, hjälp mig finna det som får henne glad.

Berättaren: Efter en stund fick Peter en idé. *(Peter gör här som berättaren säger)*
Han hämtade sin lilla dalahäst, som han tyckte så mycket om,
och så gick han med den till sin mamma.
(Peter rycker mamma lite i kjolen och visar upp sin dalahäst)

Här får du mamma, så du blir glad,
så ledsamheterna tar slut.
Här får du mamma, du vet att jag tycker om dig.

Berättaren: Och mamman blev glad i hela ansiktet för att någon brydde sig om henne.
Hon blev glad i hela kroppen så att hon måste ge Peter en stor kram.
När hon blev glad, så blev hon den första vagnen i Peters tåg.

SCEN 2...I AFFÄREN

(Mamman och Peter går och handlar. Tant Ulla sitter i kassan. Affären är av snabbköpstyp)

Berättaren: Den första vagnen i Peters tåg blev hans mamma.
Nu kommer berättelsen om den andra och den tredje vagnen i Peters tåg.
Peters mamma kom på att hon måste handla några saker. Så hon och Peter
gick därför till affären. Det var tant Ullas affär de brukade handla i. Därför var det
dit de gick.
Dit var det alltid roligt att gå. Men den här dagen såg tant Ulla lite trött och
bekymrad ut.

Tant Ulla: Ensamheten är så svår att förstå.
En känsla, men ändå verklighet.
Fast jag har människor omkring mig så är
det ändå så ensamt här.

Ingen som frågar mig hur det är.
Ingen som bryr sig om mig.
Ingen som frågar mig hur jag mår.
Ingen som bryr sig om mig.

Det är så ensamt och det känns så tungt,
fast livet är ändå upp och ner.
Vad kan förändra och lätta upp det
som känns ganska trist och hemskt?

Ingen som frågar mig hur det är.
Ingen som bryr sig om mig.

Ingen som frågar mig hur jag mår.
Ingen som bryr sig om mig.

Vi lever i en värld, i en splittrad värld,
men vi hör ihop. Vi hör ihop!
I en värld av krig, mobbning och förtryck
och av ensamhet. Vem kan hindra det?

(Mamman lägger upp sina varor på bandet och tant Ulla slår in varorna i kassan)

Mamman: Jag tycker du ser så trött ut idag
och jag vill nu säga dig det här:
Jag tycker det är så underbart att
få handla hos dig var dag.

Du är så trevlig, hjälpsam och snäll.
Jag tycker om att va' här.
Mycket att välja, trevligt och fint.
Jag blir så glad att va' här.

Berättaren: Just då stannar en stor skåpbil utanför. Det är brödbilen.
Chauffören Gunnar kommer stressad in i affären med lådor fulla av bröd.
Han ser inte vare sig glad eller trevlig ut.

Tant Ulla: När åt du sist Gunnar? *(Tant Ulla tittar på klockan)*

Gunnar: *(muttrar)* En kopp kaffe klockan fem i morse.

Tant Ulla: Kom in och ät. Jag bjuder er alla på lunch. Maten står i ugnen och det räcker
mer än väl till er alla.

Mamman: Tack så mycket. Vi stannar gärna.

Gunnar: Tack, men jag har egentligen inte tid.

Tant Ulla: Visst har du tid. Förr eller senare måste du ändå stanna och få något i dig.

SCEN 3...I SKÅPBILEN

(Peter och Gunnar sitter i skåpbilen)

Berättaren: När skåpbilen startade, var Gunnar mätt och belåten och visslade en glad
melodi. Peter satt bredvid honom i förarhytten. Han hade fått lov att följa med
och hjälpa till en stund. Gunnar blev tredje vagnen i tåget.

Peter: Tack att jag fick följa med dig på färden
och kanske hjälpa till.
Jag är så glad att jag fick följa med här,
det är så spännande.
Åka i bilen och va' tillsammans.
Det är underbart kul!
Och jag undrar just nu vart vi nu skall åka

för att lämna bröd.

Gunnar: Jag vakna' upp ganska tidigt i morse
och kände mig så trött.
Och jag steg upp och satt ensam vid bordet,
åt av min frukostmat.
Då kände jag hur allt kändes tråkigt,
mulet, meningslöst, trist.
Och jag ville nog helst av allting få komma
och få vara glad.

Nu känns det härligt och underbart faktiskt.
Nu känns det fint och bra!
Tänk dig hur viktigt det är att upptäcka
det att vi hör ihop.
Ensam blir alltid meningslöst, tråkigt.
Det är bättre att vi alla håller ihop
och söker att finna vänner där vi är.

Peter: Om du är glad får du dela din glädje,
så blir nån annan glad.
Så kan den mänska du tilldelat glädje
göra nån annan glad.
Så blir till slut allt fler människor glada
och får känna att allting har
mening och glädje och bara vi får
dela med oss så.

Peter och Gunnar: Trallalla...
Vi hör ihop och vi är tillsammans.
Vi kan dela den glädje som
får finnas med och skingra det trista
så att allt blir bra!

Trallalla...

Berättaren: Det står någon längre fram som viftar ivrigt med händerna.
Gunnar stannar till.

Läkaren: Åh. Tack för att ni stannade. Jag är läkare och har fått motorstopp på min bil.
Det är väldigt viktigt att jag kommer snabbt till sjukhuset. En svårt sjuk patient
väntar på mig där. Kan ni köra mig dit? Det är väldigt bråttom!

Gunnar: Javisst. Hoppa in. Jag kör dit så fort jag kan.

Berättaren: Läkaren blev nästa vagn i Peters tåg.

SCEN 4...I VÄNTSALEN PÅ SJUKHUSET

(Läkaren rusar in och möts av sjuksköterskan. Herr Nilsson finns också med i rummet.)

Sjuksköt.: Det var bra att du kunde komma så snabbt. Fru Nilsson är mycket dålig.
Skynda dig!!

(Läkaren rusar rakt igenom väntsalen, sjuksköterskan vänder sig till Herr Nilsson)

Ni får nog vänta här så länge. Det tar en stund.
Vi säger till sedan, när operationen är över. Det skall nog gå bra skall du se.

(Herr Nilsson går oroligt fram och tillbaka i väntsalen)

H Nilsson: Vad händer nu? Åh säg mig, hur skall det gå?
Skall jag nu bara gå och vänta ändå?
Här får jag sitta ner om jag nu kan det. Hoppas allt går väl.

Hur skall jag annars klara av allt det här?
Om något händer blir det bara besvär.
Jag går och väntar för att få ett besked.
Hoppas allt går väl.

Jag drömmer mig bort till en sommardag då allt är bra,
men nu känns det som om allt var som bortblåst.

Jag drömmer om en sommardag då allt är bra igen.
Då vi kan va' ihop och göra vad vi vill.

Det finns så mycket som man inte förstår
av allt som händer och om hur det sen går.
Men jag kan inte acceptera det här.
Jag vill allt går väl!!

Mycket i livet är så självklart för mig,
ändå så glömmar jag att allt är av Dig.
Du, Herre, ger och tar och jag ber Dig nu.
Låt Du allt gå väl. Låt Du allt gå väl.

Berättaren: Doktorn började genast operera. Han var noggrann och snabb.
Efter ett par timmar kom han ut till Herr Nilsson i väntrummet.

(Läkaren kommer lugnt ut i väntsalen. Herr Nilsson rusar upp och går hastigt fram till läkaren)

Läkaren: Operationen har gått bra. Du kan lugnt gå hem nu. Er fru kommer att bli frisk.
Nu ligger hon och sover. Kom ni igen i morgon.

Berättaren: Efter två veckor fick fru Nilsson fara hem till sin man och sina tre barn.
Hon fick så många kramar när hon kom.
Den familjen blev fem vagnar till i Peters tåg.

SCEN 5... HEMMA HOS FAMILJEN NILSSON

Berättaren: Alla i familjen Nilsson var så glada att deras mamma var hemma igen.
De kunde inte låta bli att fira det med kalas för Peter och hans vänner.

(Alla sitter vid ett bord. Herr Nilsson knackar i glaset och sjunger)

H Nilsson: Jag är så glad att vi har samlats
här denna dag och är tillsammans.
Jag är så glad! Mamma är här igen!
Hemma igen. Hemma igen,
och jag vet att det beror på er.

Minns ni den dan, då allting hände?
Allt var så mörkt, men snart det vände.
Glädje och hopp kunde få spridas ut
genom att ge utav en kärlek
och glädje som måste spridas ut.

Mamman: Det känns så bra att vi får vara
här denna dag och få förklara
hur det kan bli bara vi ger varann
glädje och hopp mitt i den vardag
som kan kännas så tom och kall.

Gunnar: Mitt i all stress, mitt i vårt mörker,
måste ett ljus få lysa upp och
ge oss av den glädje som är som ljus
som sprider ut så att vi alla får
ljus av det.

Tant Ulla & Peter: Lokmänniskor är som att sprida
glädje och hopp som tas emot och
bildar en vagn av varje människa
som tar emot utav den glädje
som sen kan spridas vidare.

Alla: Vi hör ihop när vi kan dela
glädje och hopp och ge till andra.
Lokmänniskor är vi när vi gör så.
Vi hör ihop och vi drar andra med oss,
bildar ett glädjetåg.

Berättaren: I Bibeln står det: "Gläd er med den som gläder sig" och "Var alltid glada".
Gud har gett oss glädjen för att vi hör ihop och Han vill att vi skall dela med oss
av den.
Det är genom glädjen vi upptäcker detta att vi hör ihop.
Bli du också en lokmänniska genom att ge din glädje som för människor
ihop till gemenskap, trygghet, kärlek och hopp och en ännu bättre
och gladare värld att leva i tillsammans.

Text: Karl-Gunnar Svensson, 2001 (Hämtat från boken Lokmänniskor av Marianne Lindroos
med teckningar av W. Cameron-Jonson, EFS-förlaget 1980)
Musik: Karl-Gunnar Svensson, 2001